

St.Petersaaren eniten esillä olevat hahmot ovat HEIMO RIIHIMÄKI (keskellä vasemmalla) ja KARI ILMONEN (keskellä oikealla).

ST.PETERSAARI:

MIEHEN TIE

(Kompas Records KOLP 17) 1980

Miehen tie/ Uusi parempi todellisuus/ Kuinka halusinkaan nousta/ Hetkinen/ Madon soul/ Haukkanen Memed// Lähtös tänltä/ Suuria odotuksia/ Olenhan mies/ Voi tätä elämää/ Nuorisoseurain marssi/ Hei, nuori Annabella/ Matkalla St.Petersaaren

Tämä Pyhä Pietarsaari on neljän nuorenmiehen muodostama yhtye. Sikäli erikoinen, että ensinnäkin yhtyeen instrumenttivalikoima on kokonaan akustinen. Eli yhtyeen kokoonpano on seuraavanlainen: Kari Ilmonen (laulu, akustiset kitarat, huuliharppu), Heimo Riihimäki (laulu, mandoliini, huilut, nokkahuilu, klavinetti, tinapilli, munniharppu), Markus Pögelund (piano), Keijo Karvonen (bassokitara). Jaa, olihan siellä sittenkin yksi sähköinen soitin eli tuo viimeksi mainittu, mutta tyylillisesti yhtyettä voidaan pitää erittäin puhtaana folk-rock-bändinä. Toinen erikoinen piirre tässä pietarsaarelaisyhtyeessä on se, ettei siinä ole lainkaan rumpuja. Mitä nyt Chrisse Schwindt soittaa levyn yhdellä uralla. Siis yhtyettä voidaan pitää todellisenä lajinsa puhtaana edustajana.

Eikä rumpujen puuttumista jäs oikeastaan lainkaan kaipaamaan. Sillä pianokomppi pitää rytmin hyvin koossa yhdessä kitaran kanssa. Jopa liiankin hyvin, sillä välillä tuntuvat hakkaavat piano-taustat hieman liiankin raskaita.

Joka tapauksessa levyn musikaallinen ilme on kuulakkaan ilmava. Siihen vaikuttaa tietysti ensisijassa kaunis huilun ääni, mutta myös laulua on osattu käyttää sopivasti. Kakkoslaulustemaa on myös osattu miksata hienostuneesti enemmän taustalle, joten sekään ei pääse antamaan raskasta leimaa. Soololaulajana toimivalla Kari Ilmosella on vielä vähän viattoman poikamainen lauluääni, mikä sekään auttaa yhtyeen soundille tuon kuulakkuuden leiman.

Yhtyeen Helsingin vierailu Tavastialla toi Hesarin Julius Heikkilälle mieleen tyylillisesti Bob Dylanin, lähinnä kitaran huuliharputelineen takia. Musikaalisia vaikutteita yhtyeellä ei kuitenkaan ole Dylanilta, vaan Tavastian konsertin perusteella bändin jonkinlaisena esikuvana on Neil Young, jonka kappaleita yhtye tuolla keikalla esitti varsin runsaslukuisesti. Toinen artisti, jolta sävellyksissä oli kelpuutettu ohjelmistoon, oli Graham Nash. Soundillisesti taas yhtye muistuttaa paljon takavuosien Lindisfarnea, varsinkin kun huuliharppua ja huilua soitetään unisonossa.

Tämän ensilevyn arvoa nostaa nostaa huimaavasti myös se, että kaikki sillä kuuluvat kappaleet on yhtyeen omaa tuotantoa. Pääasiallisesti säveltämisestä on vastannut Kari Ilmonen, joka muuten pystyy juoksuttamaan akustisesta kitarastaan näppärän nopeata sooloa, kunhan vain saa siihen tilaisuuden (A-puolen viimeisen kappaleen lopussa).

Myös kappaleiden sanoitukset ovat ideoinneiltaan varsin näppäriä, jopa osallistuvia (Olenhan mies). Huumoriakaan levyllä ei ole unohdettu. Parasta on kuitenkin, ettei ole jätty räyrytymään minkään

menetetyn rakkauden lumoihin, mikä varmaan olisi suuri houkutus, sen verran romanttistyylistä yhtyeeseen musiikki on.

On rohkaisevaa, että jotkut vielä uskaltavat esittää näin persoonallista ja popin valtavirtauksista poikkeavaa musiikkia. Vielä kunnioitettavampaa on, että joku levy-yhtiö rohkenee lähteä julkaisemaan LP-levyllä tällaista. Mutta Kompas Recordshän ei ole mikään tavallinen levy-yhtiö. -JA

CARLY SIMON:

SPY

(Elektra SE 506) 1979

Carly Simonhan oli yksi niistä laulaja(tar)-säveltäjistä, jotka tulivat suurelle yleisölle tutuiksi ns. folk-rockin nostaessa päätään kymmenisen vuotta sitten. Lyhyen kukoistuskauden jälkeen on Carly 70-luvulla viettänyt lähes hiljaiseloa. Nytemmin Carly Simon on palannut uudestaan esiintymään ja levyttämään. Edellinen "Boys In The Trees"-elpee vuodelta -78 oli tyylillisesti hieman kokeilevaa Carlyä, levyllä oli mm. yksi jamakalaistyylinen calypso.

Tällä viime vuonna julkaistulla Carly Simon on tavallaan palannut musiikkinsa alkulähteille. Sävellyksistä löytyy entistä enemmän vanhoja carlysimonmaisia sävelkulkua ja sävyjä. Joten vanhoille faneille tämän levyn pitäisi olla mannaa.

Vuosien vierähtämisen levyä kuunnellessa huomaa kuitenkin sovituksista: on diskokompia ja funk-rytmejä. Mutta onneksi näitä on käytetty sen verran hienovaraisesti, että levy on kuitenkin ehdottomasti Carlyn hallussa, ei taustojen. Sensijaan esim. David Sandbornin saksisoolot tuovat kyllä levyille kirpeää lisäväriä. Sitä tarvitaankin, sillä Carlyssa on vielä paljolti jäljellä vanhaa paatoksellisuutta.

Vanhoille CS-faneille tätä voi siis ilman muuta suositella. Ja mikseipä muillekin, jotka haluavat CS:iin tutustua. Vanhoja CS-elpeitä kun ei taida enää mistään saada. -JA

CARLY SIMON on aina yhtä viettelevän näköinen....